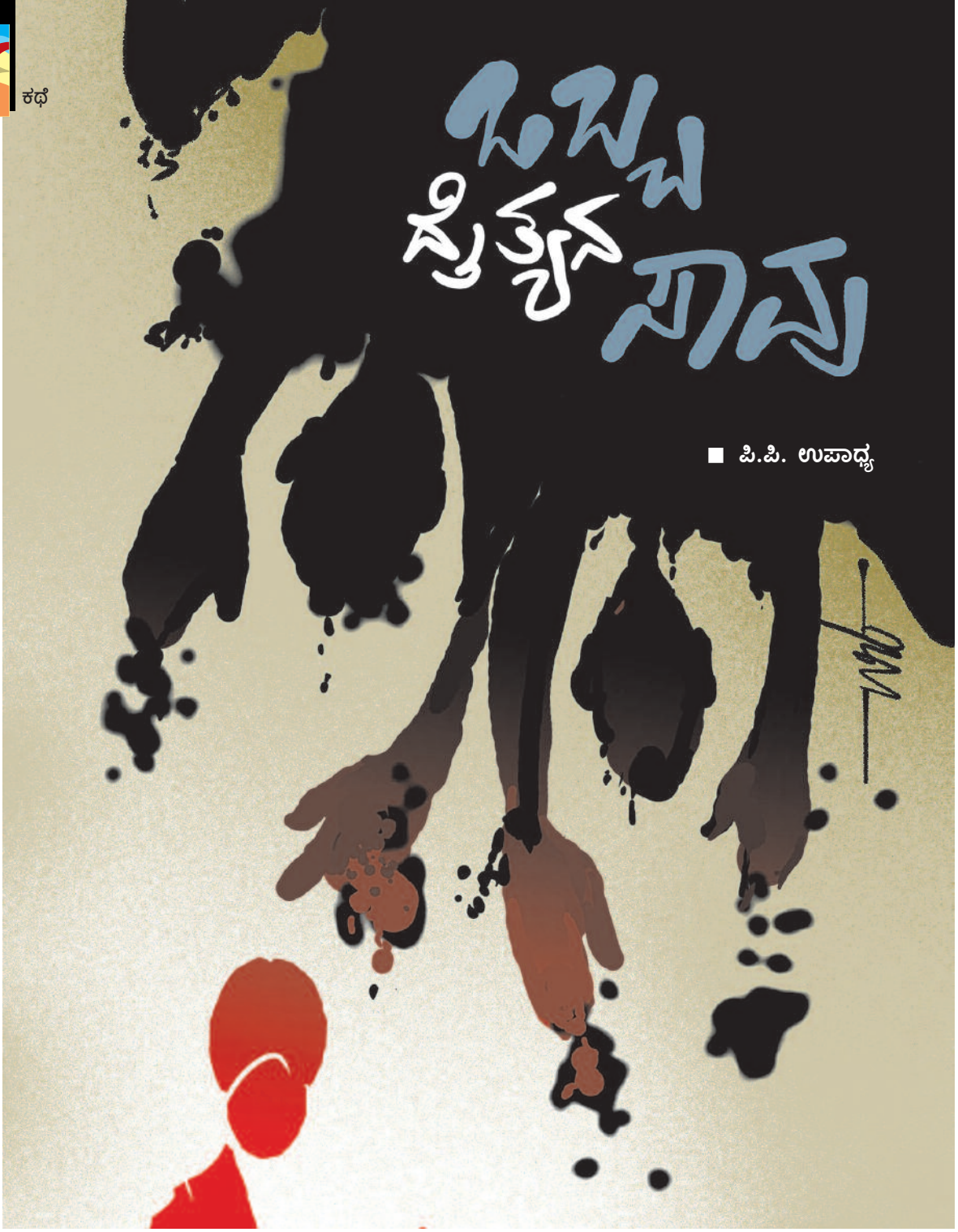

ಒಪ್ಪಳಿ ಸ್ಮಿತನ ಪಾಪ

■ ಪಿ.ಪಿ. ಉಪಾಧ್ಯ

ಛಾಪ್ಪನ ಆಣತಿಯಂತೆ ವ್ಯವಹಾರದ ಸಲುವಾಗಿ ಮುನ್ನಾ ದಿನ ಶಿವಮೊಗ್ಗಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಮೊದಲ ಬಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಶಂಕರ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗನೇ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪ ಇನ್ನೂ ಏಳದಿದ್ದು ದನ್ನು ಕಂಡು ತುಸು ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಾದರೂ 'ಬಹುಶಃ ಸುಸ್ತಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಜೀವಮಾನವಿಡೀ ದುಡಿದ ಜೀವ. ಸ್ವಲ್ಪ ಆರಾಮ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಮಾಡಲಿ' ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಕುಡಿದು ತೋಟಕ್ಕೊಂದು ಸುತ್ತ ಹಾಕಿ ಬರಲು ಹೊರಟಿದ್ದ. ತೋಟವೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಷ್ಟು ಬಿದ್ದ ಅಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಕ್ಕುತ್ತ ಸೂರ್ಯ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಂಡತಿಯ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಅಪ್ಪುಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಯೇ ಇರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಸಂಜೀವನಿಗೆ ಕೇಳುವ ಹಾಗೇ ಬೈದಿದ್ದ. ಈ ಅಡಿಕೆ

ಹೆಕ್ಕುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಅವನು. ಅವನು ತೋಟದ ಮೇಷ್ಟ್ರಿ. ಕಾವಲುಗಾರನೂ ಹೌದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತೋಟದೊಳಗೇ ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲೊಂದು ಮನೆ.

ಗಂಟೆ ಹತ್ತಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು. ಸಂಜೀವನಿಗೆ ಧಮಕಿ ಹಾಕಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಪ್ರಮೀಳ ಗೋಳೋ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯಾಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಮಾತನಾಡಲೊಲ್ಲಳು. ಅಷ್ಟು ಅಳು. ಹೆದರಿಕೆಯೂ ಸೇರಿ ತೇಕುತ್ತ ತೇಕುತ್ತ ಅಳುತ್ತಿದ್ದವಳು 'ಮಾವ... ಮಾವ..' ಎಂದಿದ್ದಳು.

'ಏನಾಯ್ತು... ಅಪ್ಪಯ್ಯನಿಗೆ..'
'ಇನ್ನೂ ಎದ್ದಿಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದು ನೋಡಲು ಹೋದರೆ ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ನೊರೆ..